

закъснѣ много. Въ една хубава утрина параходната сирена ни събуди много рано. Всичко бѣше готово и ние, добре приготвени и всѣки на поста си, тръгнахме. Моето мѣсто бѣше при едно отъ орждията съ харпуни.

Въ околността на острова имаше много китове, но не всѣкога се удаваше улавянето имъ. По пѣтя виждахме изъ далечината доста китове, и струваше ми се, че веднага ще се впуснемъ, да ги преследваме. Но капитанътъ и старшиятъ техникъ — стари и опитни китоловци, бѣха спокойни, даже не обръщаха внимание на тѣзи екземпляри, вѣроятно не ги задоволяваха. Най-после моментътъ дойде. Специаленъ сигналъ съобщи на всички да сме готови. Съ напрегнато внимание следѣхъ въ морската далечина, но още нищо не виждахъ. Обаче, капитанътъ съ далекогледна трѣба въ ржце, следѣше нѣщо въ една посока къмъ морската ширъ.

Последваха нѣколко кжси и отсѣчени заповѣди, или по-право нареждания и параходътъ, съ бързъ ходъ, се отправи къмъ посоката, по която гледаше капитанътъ. Скоро всички можахме да забележимъ, надъ спокойната морска повърхностъ, високъ стълбъ водни пари, като че ли бѣше изригналъ нѣкой подводенъ вулканъ. Очертаваше се и масивния грѣбъ на морското чудовище, къмъ което параходътъ се бѣше приближилъ на 100—200 метра. Китътъ бѣше чудовищно голѣмъ. Единъ мигъ и китобойното орждие изтрещѣ съ голѣмъ ревъ и гранатата съ харпуна полетѣ къмъ кита. Веднага следъ удара голѣмото тѣло на кита потъна въ морскитѣ води, при което на водната повърхнина ясно личеха следи отъ кръвта на раненото животно. Ударътъ бѣше сполучливъ и параходътъ, съ пълна пара се движеше по посока на тегленото отъ кита вжже, привързано за харпуна. Вжжето се размотаваше бърже, но по едно време спрѣ, признакъ, че китътъ не се отдалечава. Сега отново започнахме да следимъ, като очаквахме да се появи надъ водата ранения китъ, въ тѣлото на който се бѣ забилъ харпуна отъ смъртоносната граната.